Metin Savaş

Kuvayı Milliye'nin Hazinesi

Roman

ÖTÜKEN

METİN SAVAŞ; 1965 yılında Balıkesir'de, kalabalık ve nispeten varlıklı, klasik bir taşra ailesinin içinde doğdu. Beş yaşındayken İstanbul'a yerleşti. İlköğretim eğitimini Fatih ve Yavuzselim ilkokulları, Çavuşoğlu Özel Koleji ve Gelenbevi Ortaokulu gibi farklı okullarda aldı. Lise eğitimini Vefa Lisesindeyken yarıda bırakarak çalışma hayatına atılmak zorunda kaldı. Babasının iş dünyasında karşılaştığı güçlükler nedeniyle doğduğu yer olan Balıkesir'e ailesiyle birlikte döndü. O dönemden beri hayatını esnaflık yaparak kazanmaktadır. Yirmili yaşlarında iddiasız hikâyelerden oluşan ilk yazılarını yazmaya başladı. 1995 yılında Türk Edebiyatı Vakfı'nın düzenlediği Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda Ninemin Türküleri adlı kısa öyküsüyle mansiyon ödülüne lâyık görüldü. 1998 yılında Orkun Dergisi'nin tertiplediği makale yarışmasında ikincilik aldı. Bu dönemden sonra ilk roman denemeleri yaparak 1999 yılında İstanbul Tuzla Belediyesi'nin açmış olduğu roman yarışmasında Efendi Dayının Kozalakları adlı romanıyla birinciliği Ahmet Kekeç'le paylaştı. Söz konusu roman 2000 yılında kitaplaştı. İkinci romanı olan Politika'nın Yeşil Çeşmesi 2003 yılında yayınlandı. (Bu eser 2011'de Ötüken Neşriyat tarafından Yeşil Çeşme adıyla yayınlandı.) Daha sonra 2005'te Zemheri Kuyusu, 2008'de Melengicin Gölgesinde, 2010'da Kargalar Derneği adlı romanları yayınlandı. Hiç evlenmemiş olan yazar halen memleketi Balıkesir'de annesiyle birlikte yaşamaktadır.

"Efendiler, bilirsiniz ki,
hayat demek, mücadele demektir.
Hayatta muvaffakıyet,
mutlaka mücadelede muvaffakıyetle mümkündür."
Mustafa Kemal Atatürk

Birinci Bölüm

I

Ebesiz Doğan asabi adımlarla Saat Kulesi tarafına doğru yürüyordu. Ocak ayının ilk günüydü. Hava epeyce soğuktu. Fena hâlde sırtı kaşınmıştı. Kaldırımın kenarında durup sol elini ardına götürdü ve kürekkemiklerinin etrafını kaşımaya çalıştı. Oradan gelip geçenler kaldırım kenarında sırtını kaşımaya çalışan genç adama bakıyorlardı. Ebesiz Doğan bunu pek de umursamadı. Sırtı kaşınan adam hiç mi görmediniz? Sanki bunu bir tek ben yapıyorum! Ebesiz Doğan yirmi dört yaşından yeni gün almıştı. Yeterince yakışıklı bir genç sayılamazdı belki ama kimi genç kızların da dikkatini çekmiyor değildi. Nasıl ki delikanlılar güzel bir kız gördüklerinde dönüp bakarlarsa, şehrin kimi genç kızları da Ebesiz Doğan'a öylece dönüp bakarlardı. Ebesiz Doğan'ın bilhassa kestane kabuğu rengine çalan gözleri güzeldi. Bunu herkes söylerdi zaten. Ebesiz Doğan hâlihazırda bekârdı, gönlünü düşüreceği bir genç kıza henüz tesadüf etmemişti. Saçı siyah, teni belli belirsiz esmerdi. Ona erkek güzeli olduğunu söyleyenler de vardı, ancak, Ebesiz Doğan aynaya baktığında kendisini o kadar da yakışıklı bulmuyor, yine kendisine yakıştırılan erkek güzeli sıfatının bir abartma olduğunu düşünüyordu.

Ebesiz Doğan o gün Saat Kulesi tarafına doğru asabi adımlarla yürürken muzipliğiyle tanınan bir arkadaşına

rast geldi. Kaldırımın ortasında durup tokalaştılar. Ebesiz Doğan'ın muzip arkadaşı takıldı;

"Bugün yeni yılın ilk günü. 1 Ocak 2012. Mübarek on iki aylara girdik."

Kaldırımın ortasından Noel Baba kostümlü bir zibidi etrafına el sallayarak gelip geçti. Noel Baba'dan ziyade apukurya maskarasını andırıyordu. Ebesiz Doğan pas vermedi. Hâlâ asabiydi. Ebesiz Doğan'ın asabi tavrını muzip arkadaşı fark etmişti. Sordu;

"Seni bugün sinirli görüyorum. Bir şeye mi canın sıkıldı?"

"Hiç sorma," dedi Ebesiz Doğan. "Canım fena sıkkın."

"Hayrola! Ne oldu? Anlat bakayım."

Ebesiz Doğan canı yanmış biri gibi anlatmaya koyuldu;

"Benim dededen kalma bir antika tabancam var. Belki biliyorsundur."

"Hayır; bilmiyordum."

"Bu antika tabancayı bakımını yapsın diye bir silâh tamircisine bıraktım. Herif beni iki aydır oyalıyor. Bugün git yarın gel."

"Tabancanı geri vermiyor mu?"

"Geri vermiyor."

"Kimmiş bu adam?"

"Cambaz Fahri."

Muzip arkadaş yüzünü buruşturdu;

"Oğlum, o adama antika tabanca emanet edilir mi hiç?"

"Edilmez mi?"

"Oğlum, Cambaz Fahri dediğin adam üçkâğıtçının tekidir. Nerede antika bir şey bulsa tamir edip bakımını yaptıktan sonra yüksek fiyattan bir güzel okutur."

"Nasıl yani?"

"Cambaz Fahri senin antika tabancayı ya satmıştır yahut da cebi dolgun bir müşteri çıkmasını bekliyordur."

"Tabancam hâlâ onda. Başkasına satmış falan değil. Ama geri de vermiyor. Daha bakımını yapmadım diyor."

Muzip arkadaş kurnaz bir ifadeyle gülümsedi;

"Dur bakalım sen. Ben şimdi şu Cambaz Fahri'ye bir alicengiz oyunu oynayayım da tabancanı ondan geri alalım."

Ebesiz Doğan merakla sordu;

"Bu nasıl olacak?"

"Dedim ya. Alicengiz oyunu."

"Nasıl bir oyun?"

Muzip arkadaş kendinden emindi;

"Sen şimdi git, Cambaz Fahri'nin dükkânına gir, tabancanı geri iste."

"Geri vermeyecektir. Zaten oradan geliyorum."

"Olsun. Sen dediğimi yap. Gerisini bana bırak."

Ebesiz Doğan muzip arkadaşının tavsiyesine uyarak Cambaz Fahri'nin tamirci dükkânına girdi, orada biraz oyalandı ve her zamanki gibi antika tabancasını geri alamayarak eli boş bir şekilde dışarıya çıktı. Ebesiz Doğan'ın dışarıya çıkmasının birkaç dakika sonrasında muzip arkadaş tamirci dükkânından içeriye girerek Cambaz Fahri'ye selâm verdi. Cambaz Fahri tezgâhın ardından selâmı aldı. Muzip arkadaş lâfı gevelemeden alicengiz oyununu oynamaya koyuldu.

"Az önce Ebesiz Doğan'ın senin dükkâna girip çıktığını gördüm. Niye gelmiş?"

"Yok bir şey," dedi Cambaz Fahri.

Muzip arkadaş çehresine sahte bir endişe iliştiriverdi.

"Aman ha! Ebesiz Doğan senden ne istiyorsa ver. Onun işini hemen hallet. Benden uyarması."

Cambaz Fahri ister istemez tedirgin oldu.

"Niye ki? Beni niye uyarıyorsun?"

"Oğlum, Ebesiz Doğan istihbarattandır. Bunu bilmiyor muydun? Onu kızdırırsan başına belâ alırsın. Demedi deme."

Cambaz Fahri telâşlandı, eli ayağına dolandı, ağzında bir şeyler geveledi, ne söyleyeceğini bilemedi.

İki gün sonra Ebesiz Doğan muzip arkadaşıyla tren garı önünde tekrar karşılaştığında her ikisi de keyifliydi. Muzip arkadaş sordu;

"Antika tabancanı Cambaz Fahri'den geri alabildin mi?"

"Aldım," dedi Ebesiz Doğan.

"Tahmin etmiştim."

Ebesiz Doğan merakla sordu;

"Bunu nasıl başardın?"

"Kendi yöntemlerimle. Gördüğün gibi muzipliğim de arada sırada işe yarıyor."

"Cambaz Fahri'ye ne söyledin de tabancamı tamir edip bakımını yapmış olarak bana geri vermesini sağladın? Üstelik benden bakım ücreti de almadı. Tabancayı iade etmekte geciktiği için özür de diledi. Üstüne üstlük bir fincan kahve de ısmarladı."

"Ona senin bir istihbaratçı olduğunu söyledim. Herif sersemin tekiymiş. Zokayı hemen yuttu."

İki arkadaş gülüşerek birbirlerinden ayrıldılar. İstihbaratçı ha! Ebesiz Doğan bu alicengiz oyununu sevmişti. Hah-ha! Cambaz Fahri istihbarat elemanı olduğuma inanmış. Meğer muzip arkadaşım ne yamanmış. Ebesiz Doğan'ın antika tabancası Kuvayı Milliye zamanlarından kalma bir silâhtı. Allah bilir vakti zamanında ne işler görmüştü. Bu tabanca Ebesiz Doğan'a büyük dedesinden miras kalmış, nesilden nesle geçerek kendisine intikal etmişti. Ebesiz Doğan üniversiteyi bitirmiş, askerden yeni dönmüş işsiz bir gençti. Ama aylak gezdiği de söylenemezdi. Şimdilik muhasebecilikle hayatını kazanan babasının ya-

nında çalışıyor, bütün gün babasının muhasebe bürosuyla vergi dairesi arasında mekik dokuyor, getir götür işlerine bakıyordu. Eskişehir'deki Anadolu Üniversitesi'nin iletişim bölümünden mezundu. Ebesiz Doğan'ın hedefi gazeteci olmaktı, fakat hâlihazırda herhangi bir gazeteye kapağı atabilmiş değildi. Balıkesir'in mahalli gazetelerinden birinde işe başlayarak mesleki tecrübe edinmeyi sonra da İstanbul'daki büyük gazetelerden birine postu sermeyi tasarlıyordu. Belki günün birinde ünlü bir gazeteci bile olabilirdi. Yabancı dili yeterince sağlam değildi. Kırık dökük İngilizcenin yanı sıra biraz da İtalyanca biliyordu. Babasının mahalli gazetelerde çalışan dostları vardı. Onların yardımıyla mesleğe ilk adımını atması mümkün görünüyordu. Ebesiz Doğan İngilizceyi tahsil hayatında edinmiş, İtalyancayı da kendi gayretiyle öğrenmeye çalışmıştı. Her iki dili de sokakta derdini anlatacak derecede biliyordu.

II

Ebesiz Doğan bir akşamüstü Balıkesir Valiliği bitişiğindeki süpermarkete girdi, annesinin eline tutuşturduğu alışveriş listesine bakarak süpermarketin alışveriş sepetini doldurdu. Süpermarket her zamanki gibi epeyce kalabalıktı. Alışverişini tamamladıktan sonra kasada sıraya girdi. Önünde dört kişi vardı. Arkasına dönüp baktı. Sırada bekleyen bir genç kız. Genç kızın elinde yalnızca bir kavanoz bal vardı, başka bir şey yoktu. Ebesiz Doğan bütün görgüsünü ve nezaketini konuşturarak genç kıza yol verdi.

"Bir kavanoz bal için sırada beklemeyin. Lütfen önüme geçin."

Genç kız teşekkür edip Ebesiz Doğan'ın önüne geçti ve bir kavanoz balın ücretini kasiyer kıza ödedi. Ebesiz Doğan bu sırada genç kıza alıcı gözle bakmamıştı bile. Ka-

sada hesap ödeme sırası Ebesiz Doğan'a geldiğinde genç kız hâlâ oradaydı. Ebesiz Doğan içi dolu alışveriş sepetini kasiyer kızın önüne boşaltırken ve süpermarketten aldığı ürünleri market poşetlerine doldurmaya hazırlanırken az önceki genç kız Ebesiz Doğan'a bir poşet uzatıp gülümsedi ve şöyle dedi;

"Siz bana sıranızı verdiniz. Karşılık olarak ben de satın aldığınız ürünleri poşetlere doldurmanıza yardım edeyim."

Ebesiz Doğan bir an için afalladı. Hiç tanımadığı bir genç kızdan böyle bir davranış beklemiyordu. Genç kız elindeki poşeti zarif hareketlerle açmış, aynı zarif hareketlerle Ebesiz Doğan'ın satın aldığı ürünleri poşete doldurmaya koyulmuştu bile.

"Epeyce şey satın almışsınız," dedi genç kız.

"Annenim alışveriş listesi," diyebildi Ebesiz Doğan.

Ah şu anneler. Ah şu alışveriş listeleri. Ebesiz Doğan ve genç kız süpermarketten birlikte çıktılar. Ebesiz Doğan, "poşetleri doldurmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," diyecekti ama nedense bunu söyleyemedi. Şimdi ikisi de konuşmaksızın, yan yana birlikte yürüyorlar, aynı yöne doğru gideceklermiş gibi görünüyorlardı. Ebesiz Doğan ister istemez tedirgin oldu. Yol boyunca beraber yürürsek kıza musallat olduğum düşünülebilir. En azından kızcağız kendisine asıldığımı sanabilir. Ebesiz Doğan genç kıza iyi günler dileyip yolunu değiştirdi, eve başka bir sokaktan gitmeye karar verdi. Bu esnada genç kıza alıcı gözle bakmayı da ihmal etmemişti. Genç kızın saçı kumral gibi bir şeydi. Zaten saç renginden hiç anlamam. Siyah saç siyahtır. Sarışın sarışındır. Bu kızın saç rengine de sanırım kumral deniyor. Ebesiz Doğan sokakta yürürken düşündü. Genç kızın gözleri ne renkti acaba? Hay Allah, buna hiç dikkat etmedim. Ebesiz Doğan, Karaoğlan Mahallesi'nin merkezinde yer alan Karaoğlan Camisi tarafındaki çift kat-

lı ahşap evlerinin önüne vardığında etrafına gelişigüzel bakındı. Süpermarketteki genç kız karşı sokağın köşesindeki apartmanın kapısından içeriye girmeye hazırlanıyordu. Ebesiz Doğan ellerindeki ağır market poşetlerinin ağırlığını unutup karşı sokağın köşesindeki apartmanın kapısını elindeki anahtarla açmaya çalışan genç kıza dikkatle baktı. Genç kız da bir an başını çevirip ona baktı. Karşılıklı gülümsediler. Sonra genç kız apartman kapısından içeriye girip gözden kayboldu.

Ebesiz Doğan bir an için büyülenmişti. Hayret, bu kızı daha önce hiç görmemiştim. Oysaki sokağın köşesindeki apartmanda oturuyormuş. Nihayetinde komşumuz sayılır. Nasıl da daha önce onu hiç fark etmemişim. Belki bizim mahalleye yeni taşınmıştır. Hayret.

Ebesiz Doğan eve girer girmez mutfağa geçip elindeki ağır market poşetlerini kahvaltı masasının üzerine yığdı. Annesi buzdolabını eritmeye almış, bir miktar baldo pirincin taşını ayıklıyordu. Ebesiz Doğan havadan sudan bahsetmenin peşindeymiş numarasına yatarak annesine sordu;

"Yeni bir şey var mı, anne?"

"Ne gibi, oğlum?" dedi annesi.

"Meselâ bizim mahalleye yeni taşınan birileri olabilir. Böyle şeyler işte."

"Ha, evet. Karşı köşedeki apartmana geçen hafta Özlemler taşınmış."

Hımm… Demek ki o kumral saçlı genç kızın adı Özlem imiş. Bu anlaşılmıştı. Hımm… Demek ki annem mahalleye yeni taşınan Özlemleri tanıyor. Ebesiz Doğan düşündü ve geçen hafta karşı köşedeki apartmanın önünde içi ev eşyası dolu bir kamyonet gördüğünü hatırladı. Birileri o kamyonetteki eşyaları indirip taşıyorlardı, ama o birilerinin arasında süpermarkette karşılaştığı genç kız yoktu. Her neyse. Mahallemize yeni taşınmışlar. Allah yeni evle-

rinde güle güle oturmayı nasip etsin. Haydi bakalım. Ben şimdi babamın bürosuna geri döneyim. Ebesiz Doğan o an için annesine daha fazla soru sormak ve karşı köşedeki apartmana yeni taşınanlar hakkında tafsilâtlı bilgi almak arzusundaydı fakat durduk yere annesini pirelendirmek de istemiyordu. Çünkü karşı köşedeki apartmana taşınan ailenin Özlem adında bir genç kızları vardı ve böylesi durumlarda anneler oğullarının maksadının ne olduğunu şıp diye anlarlardı.

Ah şu anneler…

Ebesiz Doğan evden çıkıp da babasının muhasebe bürosunun bulunduğu Sandıkçı İş Hanı'na doğru kararlı adımlarla yürürken ilkokuldan arkadaşı olan seyyar börekçiye rast geldi. Seyyar börekçi seslendi;

"Doğan; baksana biraz!"

Ebesiz Doğan seyyar börekçiden tarafa yürüdü.

"Ne var?"

"Ben bir şey duydum," dedi seyyar börekçi.

"Ne duydun?"

"Güya sen istihbaratçıymışsın. Esnaf arasında konuşurlarken işittim. Yahu, aslı var mı bunun?"

Ebesiz Doğan afalladı, şaşırdı, yörüngeye girdi ve bir şey diyemedi. Bön bön seyyar börekçinin yüzüne bakıyordu şimdi. İstihbaratçı mı? Bu da nerden çıktı? Sonra hatırladı. Bizim muzip arkadaşın alicengiz oyunu. Hay Allah. Benim istihbarat elemanı olduğumu sanıyorlar. Ebesiz Doğan bir an tereddüt ettikten sonra seyyar börekçiye cevap verdi;

"Yok öyle bir şey. İstihbarat kim ben kim."

Seyyar börekçi muziplikle sırıttı;

"Elbette inkâr edeceksin. İstihbaratçı adam ben istihbarattanım der mi hiç."

Ebesiz Doğan bu kez karşılık vermeyerek yoluna devam etti. Canı fena hâlde börek çekmişti. İştahını bastırmaya

çalışarak babasının bürosunun bulunduğu iş hanına girdi. Zihni o dakika ilk kez olarak süpermarkette karşılaştığı, sonra da karşı köşedeki apartmanın kapısı önünde tekrar gördüğü kumral saçlı genç kızla meşguldü. Kızın adı Özlem imiş. Gayet güzel. Şimdi babamın karşısına dikilip, "Ben evlenmek istiyorum baba," desem nasıl olur? Peder beyin vereceği cevap belli. "Len oğlum, önce elin ekmek tutmayı öğrensin, işsiz güçsüz adama kız vermezler bu memlekette." Bu doğru ama ben de büsbütün işsiz güçsüz sayılmam. Peder beyin ayak işlerine bakıyorum. Acaba gazeteci olmayı başarabilecek miyim? Üniversitede dört yıl boşuna mı iletişim okudum? Eh, iyi kötü yabancı dilim de var. Kamera kullanmayı öğrenirsem belki şehrimizin yerel televizyonunda iş bulabilirim. Ama bu riskli bir iş. Kamerayı kameramanın üzerine zimmet ediyorlarmış. Başıma bir mesele gelse ayvayı yerim. Kamera dediğin kim bilir kaç paradır. Keza bu kameralar Çin malıdır herhalde. Keza Çin ülkesinde çayı da şekersiz içiyorlarmış. Tasarruf etmek amacıyla şekersiz içiyorlarmış. Her Çinli günde bir bardak çay içse ve her bardakta bir tek küp şeker tüketse günde bir buçuk milyar küp şeker eder. Her Çinli bizde olduğu gibi günde on bardak çay içse on beş milyar adet küp şeker demektir bu. Yuh be! Tüketime bak!

III

Ebesiz Doğan ertesi günün sabahında karşı köşedeki apartmana yeni taşınan ailenin kumral saçlı genç kızını bir kez daha gördü. Bu kez ekmek fırını önünde karşılaşmışlardı. Genç kız ekmek almak için fırının önünde sıraya girmişti. Ebesiz Doğan da sıraya girdi. İkisi arasında yalnızca bir kişi vardı. Genç kız başını ardına çevirip Ebesiz Doğan'a gülümsedi. Aman Allah'ım; o ne tatlı gülümseyişti

öyle. Ebesiz Doğan'ın yüreği erir gibi olmuştu. Yürek erir mi yahu! Bir deyim işte. Ebesiz Doğan da ciddi görünümlü bir erkeğe yakışır vaziyette gülümsemeye çalıştı. Ben herhalde bu kızla tanışmak mecburiyetinde kalacağım. Ne hoş mecburiyet. Kız bana belki adını söyleyecek. Sonra ben kıza adımı söyleyeceğim. Sonra kız bana soracak: "Size niçin Ebesiz Doğan diyorlar?"

İkisi de fırından ikişer adet francala ekmek almışlardı. Beraberce mahalleye doğru yürümeye koyuldular.

"Bizim mahalleye sanıyorum ki yeni taşındınız," dedi Ebesiz Doğan.

"Yeni taşındık," dedi genç kız.

"Nereden geldiniz?"

"Beriki mahalleden geldik."

"Hayret. Çok yakından gelmişsiniz ama sizi şehrimizde hiç görmemiştim."

"Belki birbirimize hiç rast gelmemişizdir. Belki rast gelmişizdir de birbirimizi fark etmemişizdir."

Şimdi mahalleye çıkan yokuşun ortasından yürümekteydiler. Genç kız gülümsedi.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Sorun," dedi Ebesiz Doğan.

"Size niçin Ebesiz Doğan diyorlar?"

"Demek adımı biliyorsunuz."

"Benim adım da Özlem. Ama size neden Ebesiz Doğan diyorlar?"

"Annem bana hamileyken babasının köyüne gitmiş. Babasının tarlasındaki çardakta bir sebepten tek başınaymış. O sırada sancısı tutmuş. Etrafta kimseler yokmuş. Hâliyle orada ebe filan da yokmuş. Bakmış olmayacak, annem beni çardakta bir başına ebesiz doğurmuş. Sonrasında yardıma koşanlar olmuş. Dedem adımı Doğan koymuş. Annemin beni ebesiz doğurduğunu öğrenen köylüler de

bana Ebesiz Doğan demeye başlamışlar. Sonra bu lâkap üstüme yapıştı."

Özlem bir kez daha gülümsedi;

"Hoş bir hikâyeniz varmış. Ama annenizin sizi bir başına doğurmak zorunda kalmış olması herhalde pek de hoş bir şey olmasa gerek."

"Herhalde. Bir kadının bir başına doğum yapması ne demek? Annem aşırı kanamadan ölebilirdi. Neyse ki annemi Allah korumuş."

Mahalleye girmişlerdi. Özlem karşı köşedeki apartmana doğru yöneldi. Ebesiz Doğan da çift katlı ahşap evlerine doğru yürürken genç kıza seslendi;

"Tanıştığımıza memnun oldum!"

Ebesiz Doğan eve girdiğinde pek bahtiyardı. Hay Allah; Özlem'in gözlerinin rengine bakmayı yine unuttum! Ne hoş bir kız. Acaba kaç yaşında? Sonra bu kız neci? Üniversitede filan mı okuyor? Pek de güzel. Beni beğendi mi acaba? Hadi bakalım. Belki yeni bir aşkın başlangıcıdır bu. Şimdiye kadar aşkı hep filmlerde görmüş romanlarda okumuştum. Hadi bakalım. Annemim karşısına dikilip de, "Ben artık evlenmek istiyorum anne," desem mi? Babam gibi annem de aynı şeyi söyleyecektir. "Önce elin ekmek tutmayı öğrensin oğlum!" Ebesiz Doğan gayrı ihtiyari eline baktı. Bir poşetin içinde fırından yeni aldığı bir çift francala ekmek. İstihzayla mutfaktaki annesine seslendi;

"Anne bak; artık elim ekmek tutuyor!"

"Oğlum, sen o ekmekleri kimin parasıyla aldın?"

Ebesiz Doğan bozuldu. Ekmekleri baba parasıyla almıştı. Demek ki neymiş; kendi kazandığım parayla ekmek almaya başladığım zaman evlenmeme ruhsat çıkacakmış! Peder bey de bana haftada yüz elli lira harçlık veriyor. Delikanlı adama yüz elli lira yeter mi hiç. Allah'tan sigara tiryakisi değilim. Yoksa yüz elli lira harçlık sigara parama yetmezdi. Özlem sigara içiyor mu acaba? Sanmam. İyi

huylu bir kıza benziyor. Ebesiz Doğan bu fikirle annesinin yanına gidip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve şöyle dedi;

"Seni özlemle öpüyorum, anne!"

"Ne özlemi, oğlum? Hep beraberiz zaten. Ayrı evlerde yaşamıyoruz ki."

"Ekmek almak için fırına gidip gelirken yolda seni pek özledim. Özlemle seni düşündüm hep."

Ebesiz Doğan birkaç cümle daha kurdu ve her cümlesinde 'özlem' sözcüğünü ısrarla tekrarladı. Fakat annesi bu imalı cümlelerden bir şey sezmiş değildi. Ah, Özlem! Tek tebessümle kalbimi çaldın. Yok yahu. Kaç kez gülümsedin. Kumral saçlı kız. Gözleri ne renk yahu bu kızın? Annem bilir ama soramam ki. Zaten annem mahallede yaşayan herkesin yedi sülâlesini bilir. Özlemleri de muhakkak biliyordur. Keza Özlemler bizim mahalleye beriki mahalleden gelmişler. Annem muhakkak tanıyordur onları.

"Beriki mahallede vaziyetler nasıl, anne?"

"Ayol, sana ne beriki mahalleden!"

Ebesiz Doğan bir şey diyemedi. Annemin hakkı var. Bana ne beriki mahalleden. Ebesiz Doğan etrafına bakındı. Sabahın erken saati olduğu hâlde babası evde yoktu.

"Babam nerede?"

"Kahvaltı etmeden büroya gitti."

Ebesiz Doğan alelacele kahvaltısını edip evden çıktı. Peder bey benden önce büroya gitmiş. Evden çıkar çıkmaz karşı köşedeki apartmanın bütün pencerelerine bakındı. Özlemler acaba kaçıncı katta oturuyorlar? Ah, Özlem! Kalbimi mi çaldın sen? Süpermarketteki ilk karşılaşmamızda seni pek de umursamamıştım. Acaba bu kız serbest mi? Nişanlı filan olmasın! Böylesi kızların tâlibi çok olur. Belki erkek arkadaşı vardır. Üniversitede okuyorsa konuştuğu bir oğlan muhakkak vardır zaten. Ama ben de gazeteci adayıyım. Bilgi toplamak benim işim. Acar muha-

birliğe soyunup Özlem hakkında malûmat edinmeliyim. Lâkin kızın soyadını bile bilmiyorum. Özlem hakkında bilgi toplama işine nereden başlamalı?

Ah şu kızlar…

Ebesiz Doğan babasının muhasebe bürosuna vardığında iş hanının zemin katındaki çay ocağına seğirtip iki bardak çay aldı. Çayın birini yağcılık olsun diye babasına götürecekti. Şu sıralar peder beye iyi davranmalıyım. Belki haftalık harçlığıma zam yapmayı kabul eder. Sonra evlenme meselesi. Velâkin önce adam gibi bir iş edinmeliyim. Peder bey gibi muhasebeci olacak değilim. Öyle ya, ben iletişim okudum. Hedefimde gazetecilik var. Televizyonculuk da olabilir. İstanbul'daki büyük gazetelerden birinde köşe yazarlığı yapabilir miyim acaba? Yok yahu. O kadar malûmatfuruş değilim. Köşe yazarı olabilmek için çok kitap okumak lâzım. Herhalde işe muhabirlikten başlamalı. Sonrası Allah kerim. Bakarsın günün birinde ünlü bir gazeteci olurum. Gelsin paralar. Özel sekreterim bana şöyle der: "Efendim, Doğan Bey, Hürriyet Gazetesi sizi elli bin dolara transfer etmek istiyormuş." Ben de özel sekreterime şöyle derim: "Yok yahu, Milliyet Gazetesi bana yüz bin dolar teklif etti." Hah-ha! Yüz bin dolar mı? Amma da salladım ha! Ne olsa hayal kurmanın vergisi yok. Kaldı ki özel sekreter benim neyime.

Ebesiz Doğan iki bardak çayla çay ocağından çıkarken çay ocağının işletmecisi seslendi;

"Doğan; baksana biraz."

"Ne var?"

"Biz burada bir şey duyduk."

"Ne duydunuz?"

"Senin istihbarattan olduğunu söylüyorlar."

Ebesiz Doğan yine afalladı. Bu kadarını da beklemiyordu. Anlaşılan muzip arkadaşımın palavrası bütün şehre yayılmış.